

Hồi 16

Mạo Hiểm Cứu Người

Nhìn thẳng Tống Thiên Hành nàng nghiêm nghị tiếp:
- Yên tâm đi, Tống đại hiệp. Nơi đây tuy là kỹ viện nhưng trong phòng của ta chưa từng xảy ra chuyện ngắt lá bẻ hoa.

Tống Thiên Hành ngồi thẳng lên, nghiêm nghị nói:

- Điều đó thì Tống Thiên Hành biết!

Nam Cung Tranh nhăn mũi:

- Đã biết rồi thì còn gì phải sợ chứ?

Tống Thiên Hành cười khở lắc đầu:

- Làm người đi giữa ruộng dưa chúng ta không khỏi mắc tiếng thị phi.

Nam Cung Tranh mỉm cười:

- Tiếng thị phi thì có gì phải sợ? Chỉ cần người tự vấn lòng không làm điều chi đáng thẹn với long tâm thì tiếng thị phi có nghĩa gì?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Tống Thiên Hành kính cẩn thọ giáo.

Nam Cung Tranh chợt trầm hấn sắc mặt, thở dài nói:

- Ta cảm thấy lòng mình có chút ghen tỵ.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Cô nương ghen tỵ với ai?

Nam Cung Tranh:

- Ta ghen tỵ với nghĩa muội Vân Trung Phụng.

Tống Thiên Hành mỉm cười bẽn lẽn không biết nói gì. Nam Cung Tranh lại thở dài:

- Ta trước nay tiếp xúc không biết bao nhiêu người, nhưng người không động lòng trước mỹ sắc thì Tống đại hiệp là người đầu tiên ta gặp đấy.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Lời nói của Nam Cung cô nương làm tại hạ thêm hổ thẹn.

Nam Cung Tranh:

- Không, người cảm thấy hổ thẹn là ta. Ta không những ghen tỵ với Vân Trung Phụng mà nói thật, nếu ta không sớm nặng tình với Từ Quân Lượng, nếu Tống đại hiệp với Từ Quân Lượng không phải là tình huynh nghĩa đệ thì rất có thể, Từ Quân Lượng sẽ nếm mùi đau khổ vì thất tình.

Tống Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Cô nương thật biết nói chơi.

Nam Cung Tranh nhè nhẹ nói:

- Đó không phải là lời nói chơi. Nhưng hai ta dùng phép truyền âm nói chuyện như vậy đủ rồi, diễn kịch cũng phải cho giống phải không?

Tay nâng ly, nàng cao giọng hỏi:

- Một công tử, đời người có mấy khi gặp được tri âm, mời, nô gia kính công tử thêm một ly nữa.

Tống Thiên Hành nhắc ly uống cạn. Nam Cung Tranh lại rót đầy hai ly, dùng phép truyền âm nói:

- Tống đại hiệp, nếu người không vì hình hài phóng đảng của Nam Cung Tranh ta mà khinh khi thì xin uống cạn ly này.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt, dùng phép truyền âm đáp:

- Cô nương, người ta nói “Cổ lai hiệp nữ xuất phong trần”, Tống Thiên Hành này kính ngưỡng không hết có đâu để dạ khinh khi.

Tống Thiên Hành lại một lần nữa cạn ly.

Bỗng bên ngoài cửa sổ xa xa vẳng lại tiếng tỳ bà tình tang và giọng ngân ai oán:

- *Chương liễu dài, Chương liễu dài*

Vàng nhạt thanh thanh kim tại phủ?

Túng nữ trường điều tự cựu thù

Diệc song phản chiết tha nhân thủ

(Cây Liễu Chương dài, Liễu Chương dài

Ngày xưa xanh xanh giờ còn không?

Dù cành dài còn vẻ như ngày xưa cũng đã bị bỏ vào tay người khác.)

Tống Thiên Hành chau mày chưa kịp hỏi gì, đã nghe vọng tới một giọng nói ồ ồ chướng tai.

- Cứng, cứng ơi, hát thì hát hay lắm nhưng không hợp cảnh hợp người.

Lại nghe giọng nói yêu kiều kia rụt rè đáp:

- Đại gia, xin người lượng thứ, nô gia chỉ thuận miệng hát bữa như thế, không ngờ làm động lòng lão gia nhớ đến cố nhân.

Dừng lại chút lại nghe giọng thô lỗ kia cất lên:

- Không được, không được, hát một khúc nào khác nghe nhẹ nhàng hơn coi ...

Bên ngoài tiếng đàn tình tang lại trở lên. Nam Cung Tranh cúi đầu hạ giọng nói:

- Khá lắm!

Tống Thiên Hành sáng mắt hỏi:

- Có người tới?

Nam Cung Tranh gật đầu dùng phép truyền âm nói:

- Hồng Hồng sắp tới.

- Lúc này người hát là ...

- Không, đó chỉ là đồng bọn của y mà thôi.

Tống Thiên Hành chau mày nói:

- Không lẽ giọng nam lúc này là ...

Nam Cung Tranh bỗng cất giọng hỏi:

- Một công tử, có muốn xem cảnh sông Tần Hoài về đêm không?

Tống Thiên Hành sớm biết nơi đây cách sông Tần Hoài không xa, hơn nữa lúc này tiếng đàn giọng hát cũng từ hướng bờ sông vọng lại, có điều chàng không sao đoán được ý của Nam Cung Tranh lúc này.

Tống Thiên Hành chưa kịp phản ứng gì thì bàn tay ngọc của Nam Cung Tranh phất lên, ánh nến theo đó tắt phụt.

Nàng lại cất giọng cười trong trẻo nói:

- Trong đêm tối lặng ngấm cảnh sắc của sông Tần Hoài, cái thú này không biết Một công tử đã thưởng thức qua chưa?

Tống Thiên Hành cố cất giọng đầy dưng:

- Cô nương là người tao nhã mới có được nhã hứng đặc biệt như vậy.

“Soạt!” một tiếng, Nam Cung Tranh đã kéo bức rèm cửa sổ hướng sông Tần Hoài.

Sông Tần Hoài vào đêm, du thuyền đi lại như mắc cửi, ánh sáng huy hoàng trên thuyền phản chiếu lên mặt đông thành muôn vàn ánh sáng giao hoan, di động tạo nên một cảnh sắc vô cùng lộng lẫy.

Tống Thiên Hành lướt mắt nhìn những ánh nến lập lòe, như muốn tìm kiếm con thuyền đã phát ra giọng ca tiếng đàn lúc này.

Nam Cung Tranh cất giọng cười hỏi:

- Công tử, cảnh sông Tần Hoài về đêm có đẹp không?

Tống Thiên Hành gật đầu khen chân thành:

- Đẹp! Quả thật đẹp lắm!

Nam Cung Tranh:

- Cảnh đẹp phải lĩnh hội trong khung cảnh trầm tĩnh, Một công tử cứ từ từ thưởng thức. Mời! Cạn ly!

Tống Thiên Hành cùng truyền âm hỏi:

- Nam Cung cô nương, đây không phải là phân đà của quý môn sao?

Nam Cung Tranh cũng dùng truyền âm đáp:

- Không sai, đây chính là phân đà của bản môn. Nhưng người của bản môn chỉ có độ năm ba người thôi.

Tống Thiên Hành:

- Như vậy không sợ nhân thủ quá ít sao?

Nam Cung Tranh:

- Bản môn hoạt động cực kỳ bí mật, vì nguyên tắc bảo mật nên nhân thủ càng ít càng hay ...

Tống Thiên Hành hỏi:

- Nhất Thống Môn đã phát hiện ra hoạt động của quý môn chưa?

Nam Cung Tranh hơi trầm tư:

- Cho đến hiện thời, có thể nói là chưa!

Từ đằng xa một bóng đen phóng như bay về phía căn phòng.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Đó là Hồng Hồng cô nương?

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Có lẽ chính là y ...

Đằng sau bóng đen còn một bóng xám nữa, nhìn thân thủ của bóng xám ít ra võ công cũng cao hơn bóng đen hai bậc.

Nam Cung Tranh thấy vậy thất sắc nói:

- Tống đại hiệp, mau lên! Chặn đứng tên phía sau! Bất sống!

Tống Thiên Hành không kịp suy nghĩ thiệt hơn, hai tay ấn xuống bàn vọt qua cửa sổ, dưới ánh sáng trăng sao mờ mờ, chỉ thấy một bóng trắng xông về phía bóng xám. Đường như tên này đã thấy được công lực của chàng cực cao, nên không dám đón thế công. Thân hình đang lao nhanh tới đột ngột ngã xuống đất lăn nhanh lông lốc về phía rãnh nước.

Nhưng đối thủ mà hấn gặp phải lần này cũng rất cao minh, dù hấn ứng biến thần tốc nhưng vẫn không tránh khỏi tai ách.

Chỉ thấy thân hình Tống Thiên Hành đang lơ lửng trên không hơi chậm lại một chút, hừ lạnh một tiếng, hữu thủ cách không búng chỉ, tiếp theo làm thế chop tới một chảo, quái nhân áo xám tưởng đâu đã lăn xuống rãnh trước, nào ngờ bị "Tiếp dẫn thần công" của Tống Thiên Hành hút lấy bay ngược lên nằm gọn trên tay chàng.

Cùng lúc đó, thế phi thân của chàng cũng hết đà từ từ đáp xuống.

Chàng chưa kịp nhìn mặt kẻ đã bị chàng dùng cách không chỉ lực chế huyệt đạo đang mềm nhũn trong tay, vội vàng điểm chân tông mình ngược trở về thư phòng.

Nam Cung Tranh đã đón chàng với một nụ cười tươi, dùng truyền âm nói:

- Tống đại hiệp, Nam Cung Tranh lại một lần nữa được khai nhãn giới.

Tiếp đó nàng chỉ sang Hồng Hồng, thân mặc kinh trang giới thiệu với Tống Thiên Hành rồi hạ giọng nói:

- Nhị muội, người tạm thời ở đây canh giữ, ta cùng Tổng đại hiệp xuống mật thất tra vấn tên tặc tử này.

Nói xong đẩy bức tranh sơn thủy cạnh gương dài, đưa tay điểm mấy cái, dưới đất bỗng hiện ra một cánh cửa nhỏ vừa đủ một người đi qua. Quay đầu lại nhìn Tổng Thiên Hành, nhẹ gật đầu rồi lách người xuống trước.

Tổng Thiên Hành xách tên áo xám nối gót theo sau, cánh cửa bí mật tự động đóng lại. Đồng thời Nam Cung Tranh cũng đánh lửa châm vào mấy ngọn đuốc dưới thông đạo. Thông đạo hình xoắn ốc ăn sâu xuống đất, bên trong mùi ẩm mốc bốc lên nồng nặc.

Đi xuống ước chừng sâu hai trượng, thì tiến vào một thạch thất rộng chừng bảy thước, phía bên tả hữu có thông đạo, cửa làm bằng tấm sắt, trên có lỗ nhỏ để thông khí.

Nam Cung Tranh cắm cây đuốc vào góc nhà rồi ra hiệu cho Tổng Thiên Hành để người áo xám xuống, hỏi:

- Tổng đại hiệp đã điểm hôn huyết hẩn?

Tổng Thiên Hành gật đầu, Nam Cung Tranh tiếp:

- Nơi này là cơ quan bí mật cao nhất của bản môn tại Kim Lăng, nếu không phải là Tổng đại hiệp, ta thật không dám khinh xuất như vậy.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nghiêng người:

- Tại hạ cảm thấy hân hạnh vô cùng!

Nam Cung Tranh chỉ thông đạo hai bên nói:

- Cánh cửa bên phải này dẫn ra bờ sông còn cánh cửa bên trái thông tới một cái giếng khô trong hoa viên. Vì bảo đảm an toàn mà thiết kế hai thông đạo này, nhưng trước nay chưa hề dùng đến.

Tổng Thiên Hành chỉ tên áo xám nằm mềm nhũn dưới đất hỏi:

- Tên này có phải là người của Nhất Thống Môn?

Nam Cung Tranh:

- Hẩn có phải là người của Nhất Thống Môn hay không thì ta không biết. Nhưng hẩn có dự phần vào việc bắt cóc Tổng đại hiệp thì không thể sai được.

Tổng Thiên Hành chau mày:

- Nam Cung cô nương đã biết chỗ Tổng đại hiệp bị giam giữ?

Nam Cung Tranh thở dài nói:

- Từ Quân Lượng hiện bị cầm cố nơi đâu thì không thể biết được. Nhưng theo chỗ ta và Hồng Hồng điều tra biết được thì nơi ấy không ta ngoài phạm vi Kim Lăng.

Tổng Thiên Hành thở ra:

- Cũng mong là như vậy.

Liếc qua tên áo xám một cái, rồi lại nhìn Nam Cung Tranh tiếp:

- Nam Cung cô nương mời tại hạ đến đây có phải để đối phó với tên này?

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Có thể nói như vậy, bởi tên tặc tử này thân thủ không phải tầm thường, có thể ta cũng chế phục được hắn, nhưng ít ra cũng phải khổ đấu một lúc mới được. Làm như vậy sợ đứt dây động rừng, ảnh hưởng không tốt tới kế hoạch của ta, bởi vậy mới nhờ tới Tổng đại hiệp ra tay.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Cô nương đánh giá cao tại hạ quá.

Nam Cung Tranh cũng mỉm cười:

- Sự thực chứng minh, người không làm ta thất vọng.

Tống Thiên Hành trở lại vấn đề:

- Lúc này cô nương có nói đến kế hoạch ...

Nam Cung Tranh trầm tư:

- Kế hoạch của ta là trước tiên lấy khẩu cung tên này, sau đó chọn bước hành động tiếp theo, khi cần thiết có thể mạo danh hắn thâm nhập vào tổ chức của chúng, nhưng hiện giờ lực lượng của ta quá mỏng nên không thể ...

Tống Thiên Hành nóng nảy ngắt lời:

- Kế hoạch hay lắm, đã vậy sao cô nương không sớm nói ra, giữ huynh đệ Thạch đảo chủ lại, như vậy không tiện hơn sao!

Nam Cung Tranh mỉm cười nói:

- Hành động sắp tới cần phải kiên nhẫn cộng thêm cơ trí mới mong thành công. Hai lão quái vật đó võ công tuy cao nhưng tính tình không phù hợp, chỉ sợ hai lão không chịu được làm lộ cơ mưu, bởi vậy mới yêu cầu người từ Thái Hồ điều người khác tới.

Tống Thiên Hành gật đầu tán thưởng:

- Cô nương lo liệu quá chu đáo. Nhưng đối phương có những người nào, cô nương có biết không?

Nam Cung Tranh mỉm cười chỉ chỉ người áo xám nằm dưới đất, nói:

- Cái đó tốt nhất nên hỏi hắn.

Tống Thiên Hành lấy mũi chân lật tên áo xám dậy, dưới ánh đuốc bập bùng, gương mặt hắn dài như mặt ngựa, râu ba chòm đen nhánh, mũi ưng cong quắp, hai má nhô cao, hốc mắt sâu hoắm, thì ra không ai khác hơn là Thúc Hoa Thành phó thành phủ Trình Hoài!

Lúc này Tống Thiên Hành rat ay điểm huyết rồi mang Trình Hoài vào đến mật thất nhưng vì gấp rút, không kịp nhìn kỹ mặt mũi đối phương, đến giờ chợt phát hiện ra hắn. Tống Thiên Hành ngạc nhiên “ủa” lên một tiếng buột miệng kêu lên:

- Thì ra là người.

Nam Cung Tranh cũng ngạc nhiên hỏi:

- Người biết hắn? Hắn là ai?

Tống Thiên Hành thở ra nói:

- Là Thúy Hoa Thành phó thành chủ Trình Hoài!

Nam Cung Tranh à lên một tiếng. Tống Thiên Hành đã nhanh như chớp giải huyệt cho Trình Hoài.

Trình Hoài như người ngủ mê mới tỉnh, mở mắt nhìn ra thấy Tống Thiên Hành đứng sừng sững như thiên thần trước mặt, đưa tay giựt mình kinh hãi kêu lên:

- Người ... người ... người là Tống Thiên Hành?

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Vinh hạnh thay! Người đã nhận ra ta.

Trình Hoài biến sắc mặt, ảo não thở dài:

- Trời phụ ta rồi ...

Tống Thiên Hành nhếch mép cười:

- Không cần phải trách trời oán đất, người đã làm nhiều điều bất nghĩa, thế nào người cũng có ngày hôm nay.

Trình Hoài tròn đôi mắt, sắc mặt hắn trông thảm não vô cùng, hắn nhắm mắt lại ...

Tống Thiên Hành ra tay như điện chớp bóp miệng hắn không cho ngậm lại, ngón tay trở lại ra một hoàn thuốc đen nhánh, chàng đồng thời cười lạnh nói:

- Có muốn chết cũng không thể chết nhẹ nhàng như vậy được.

Buông tay ra, Tống Thiên Hành phỉ tay nói:

- Cũng đừng nghĩ đến việc cắn lưỡi tự tận, hai hàm răng của người không nhanh hơn được chỉ phong của ta, có biết không?

Trình Hoài mắt lóe hung quang nói:

- Tống Thiên Hành, nợ máu trả bằng máu, Trình đại gia học nghệ không tinh, nay lọt vào tay người chỉ có chết mà thôi. Nhưng hảo hán có thể giết nhưng không được làm nhục, nếu người muốn làm nhục ta thì đừng trách Trình đại gia chửi tám đời tổ tông người!

o O o